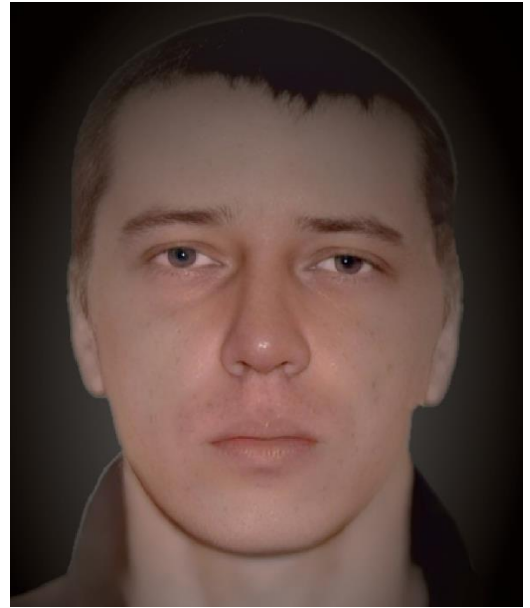


Колодій Євген Вікторович

Пам'ятаю його усмішку, яскраву, як сонячний промінчик, що пробивається крізь хмари. Саме такою була усмішка Євгена, молодшого брата мого однокласника. Він був молодший за нас на кілька років, але здавалося, що ми знаємо один одного вічність.



Наші шкільні коридори завжди наповнювалися його дзвінким сміхом. Він був душою компанії, завжди готовий підтримати, допомогти, пожартувати. Здавалося, ніщо не могло засмутити цього життєрадісного хлопця.

Одного разу цей хлопчина врятував моє життя.

Пам'ятаю той день, як зараз. Була осінь, сонце вже майже не гріло. Ми зі старшим братом Євгена вирішили скоротити шлях додому зі школи через старий парк. Скрізь росли високі трави, а стежки були ледве помітні. Захоплені розмовою, ми не помітили, як опинилися біля краю глибокої ями, зарослої бур'янами. І наступної миті вже лежали на м'якому ґрунті.

Яма була глибока, а стінки стрімкі. Самотужки вибратися звідти було нереально. Сиділи ми внизу і не знали, що робити. Раптом почули чиїсь кроки. Це був Жека, так ми його називали між собою. Він поспішав додому зі школи і теж вирішив



скоротити шлях через парк. Побачивши нас в ямі, він спочатку злякався, але потім зібрався з духом.

Знайшовши серед заростей старого парку повалене велике дерево, він дотягнув його до ями та скинув нам. Ми вдвох вибралися по стовбуру наверх і були дуже здивовані, як у десятирічного хлопчика вистачило сил, адже він тягнув ту деревину метрів триста.

Ми були безмежно вдячні йому. Такий маленький, а вже такий сміливий і відважний. Цей випадок нас дуже зблизив. Ми зрозуміли, що маємо надійного друга, на якого завжди можна покластися. Він навчив мене цінувати дружбу і взаємодопомогу. І кожного разу, коли згадую про той день, усміхаюся.

Коли почалася війна, він без вагань пішов захищати нашу країну. Його відвага і патріотизм надихали нас. Коли дізналися про його загибель, світ ніби перевернувся. Не могли повірити, що такого світлого і доброго хлопця більше немає з нами. Він загинув, захищаючи нашу країну, віддавши своє життя за мирне майбутнє.

Жека, ти назавжди залишишся в наших серцях. Твоя пам'ять буде жити вічно. Ми ніколи тебе не забудемо. Ти був і залишаєшся для нас прикладом мужності, відваги і патріотизму.

Сьогодні, коли ми дивимося на небо, нам здається, що там, серед зірок, світить твоя усмішка.

*Спогади однокласниці брата
Богатченко Галини*

